

meg a jó kolbászokat, s bizony, mi egy falat sonkát, egy falat kolbászt sohasem kapunk, s konyha-hulladéknaál nem is látunk egyebet! Bezzeg a gróf kutyái kalácson élnek, fácáncsontot kapnak!

A gróf egyszer meglátta az ispán úr szép két kutyáját, elkérte tőle, s egy malacot adott neki helyettük. A Fili meg a Pici így a gróf kastélyába kerültek. Jó ideig békességben éltek itt, de utoljára is elunták az életet.

— Hej Pici! — mondta a Fili — de unalmas ez a fácáncsont, s az a puha kalács meg mindig a nyeldeklómhöz ragad, Bezzeg jó dolga van a juhász kutyáinak, azok szép piros kenyerhéjat ropogtatnak, s jó kemény szallonnabórt szopogatnak!

(Bartóky József)

Az egér és az ásó.

Az Egér meglátta a kertész ásóját a kamara sarkában. No — gondolta magában — ezt elviszem, hiszen ezzel a szerzőszámmal nekem is könnyebben fog menni a falakban átjárót vájni, mintha csak a körméimmel kaparok.

Az Egér hozzányúlt az ásóhoz, az ásó megbillent, eldőlt, s a nyele holtán zúzta a kis Egeret, aki nem tudta, hogy pórát jár minden nyápic legényke, ki magát s célját túlbecsülve, erős férfikézbe illő eszköz után kapkod.

(Bartóky József.)

Leventéknek.

DAL A BECSÜLETRŐL

Zsibong az élet nagy vásárterén
Takargatott bűn, csillogó erény;
Egymást hizelgőn, lágyan fonja át
Hivságos érdek, önző csalfaság.

Köztük, mint árnyék, annyi fény között,
Koldusleány jár, rongyba öltözött;
Esdő szavára minden fül süket,
Nézése: bánat, neve: becsület.

A nagy tömeg csak sérti, megveti,
Én meg hűséget esküszöm neki;
A gúny szavát rá ezrek ajka szórja,
Én meg kiállok himnuszt zengni róla!

Zengő dalomnak legszebb tárgya vagy,
Én neked élek, benned, általad!
Ha az erőszak fölzüg ellened,
Melléd állok, hogy védelmezzelek.